

RUUSKANEN-RUUSKA SUKUSEURAN SUKUVIESTI 8 TOUKOKUU 2009

Sukukirjan valmistelutyö hyvällä alulla

- Tämän hallituksen päätyö, sukukirjan toteuttaminen on edistynyt Nilsissä pidetyn sukukokouksen päätöksen tarkoittamalla tavalla. Kirjan sisältö on hahmoteltu melko pitkälle ja kirjatoimikunta voi esitellä sitä hallitukselle seuraavassa kokouksessa. Tuleeko kirjasta kaksi vai kolmiosainen, siitä emme ole vielä lopullista päätöstä tehneet. Sukutauluja on olemassa yli tuhat sivua, valokuvat ja muut kirjoitukset päälle. Tavoitteemme kirjan saamiseksi Ikaalisten sukukokouksessa myyntiin ei ole horjunut missään vaiheessa.
- Sukututkija, kirjatoimikunta ja sitä kautta tietenkkin hallitus on törmännyt yllättävään "ongelmaan." Kirjaan nimensä kieltäneiden määrä alakkain kirjoitettuna ylittää reilusti sivun verran. Heillä on tietenkkin siihen oikeus ja sitä kunnioitamme. Kuitenkin tässä joukossa on nimiä, joiden ala-ikäiset lapset kyselevät nimensä saamista kirjan sivulle toisten sukulaisten joukkoon. Vanhempien päätöksen mukaisesti tähän ei kuitenkaan ole mahdollisuutta. Vetoankin tässä päätökseenne tarkistamiseksi. **Lisäksi, jos henkilötietorekisterissä on osoitteenantamiskielto, tarkoittaa se myös sitä, että nimi poistuu automaattisesti kirjasta ilman siihen annettua erillistä lupaa.** Tällaisen luvan antaneita on joukossamme hyvin monta. Tiedän myös tapauksia, jossa asian ei ole tiedetty tarkoittavan tätä, on luultu ja toivottukin nimien löytyvän sukukirjan sivuilta. Kertaan vielä. Jos henkilötietorekisterissä on osoitteenantamiskielto, ottakaa sukututkijaan tai allekirjoittaneeseen yhteyttä henkilötietojenne saamiseksi kirjan sivuille. Mikäli tämä on jo hoidettu, tietenkkin uutta yhteydenottoa ei tässä asiassa tarvita.
- Suunnitelmissamme on ryhtyä myymään kirjaa vuoden loppupuolella ennakkotilaaajille ja -maksajille jollakin määrittämällämme tarjoushinnalla. Tähän on olemassa kaksi syytä, saamme noin arvion tilauksen painosmäärästä ja pystymme paremmin suoriutumaan kirjapainon laskusta.
- Vanhoja valokuvia ja asiakirjoja kaipailisin edelleen skannattavaksi. Mielestäni niitä on tullut liian harvakseltaan. Vakaa tarkoituksemme on jokaisesta sukuhaarasta saada aineistoa kirjan sivuja elävöittämään. Siksi pyytäisinkin vielä kertaalleen tarkastelemaan tämä asia mielessä valokuva- ja vanhoja asiakirjakansioita.
- Seuraavaksi kirjoitan päivämäärän, joka muistuttaa Ikaalisten kylpylässä sukukokouksen viettoajasta. Lauantai ja sunnuntaipäivät 31.7-1.8.2010 kannattaa kalenteriin merkitä jo nyt muistiin. Sovitaan, että tulemme Ikaalisiin isolla joukolla.
- Lehteämme uudistamme Sannan johdolla nuorison suuntaan. Toivomme saavamme yhdelle sivulle piirustuksia, kirjeenvaihtoilmoituksia tai mitä muuta Sanna keksiikään.
- Toivotan jokaiselle lukijalle iloista, lämmintä ja mukavan riemullista kesää. Ota puheeksi lähisukua tavatessasi sukuseuraan jäseneksi liittyminen.

Asko Ruuskanen, Viljelijäntie 16, 70260 Kuopio.
Puhelin 0500 759250,
Sähköposti: asko.ruuskanen(at)kolumbus.fi

PS.

Moni on unohtunut maksaa tämän vuoden jäsenmaksun. Tilillepanokortti tuli edellisen lehden mukana samassa kirjekuussa. Jäsenmaksun 25 euroa voi maksaa tilille 128035-41572, viiteviestiksi "Jäsenmaksu 2009" + kotipaikkakuntasi tunnistamiseksi.

Sivu 2

SUKUSEURAN HALLITUS

- Hallitus kokoontui maaliskuun 17. päivänä 2009 Sukuseurojen Keskusliiton tiloissa. Kokouksen alussa puheenjohtaja Asko Ruuskanen luovutti seuran sihteerille Markku Ruuskaselle sukuseuran standardin numero 1. Samalla todettiin, että seuran perustamisessa aktiivisesti mukana olleelle ja hallituksen jäsenenä aiemmin toimineelle Kaisa Miettiselle oli luovutettu standardi numero 2 joulukuussa 2008.
- Seuran uusia jäseniä hyväksyttiin neljä henkilöä. Seuran jäsenmäärä maaliskuussa 2009 oli 222 henkilöä.
- Standaareja oli saatu myytyä 15 kpl. Niiden hinta postikuluineen on nyt 40 euroa kappaleelta. Hinta sisältää postimaksun. Standaareja voi tilata Sanna Ruuskaselta, p. 044-3262666, email: nasu_(at)hotmail.com.
- Hallitus käsitteli sääntöjä sukuseuran huomioimissäännöiksi. Sääntöesitys tuodaan hyväksyttäväksi seuraavassa sukuseuran kokouksessa.
- Seuraava sukukokous pidetään Ikaalisten Kylpylässä heinä-elokuun vaihteessa 2010. Hallitus kokoontuu kesäkuussa 2009 tulevassa kokouspaikassa suunnittelemaan sukukokouksen ohjelmaa.

KIRJATOIMIKUNTA

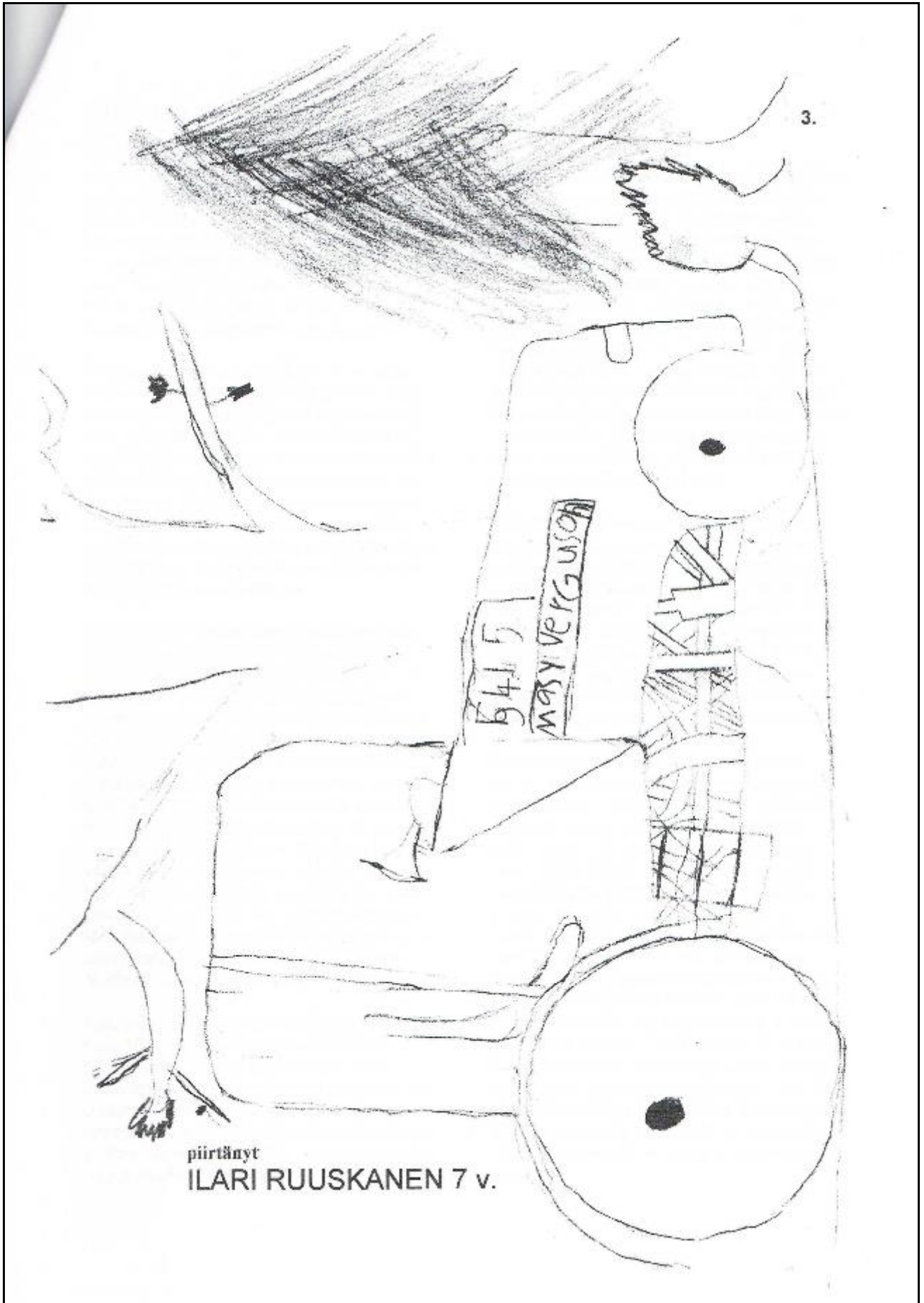
- Kirjatoimikunnan jäsenet Asko ja Markku Ruuskanen, Lea Kokko ja Anja Gustafsson pitivät kokousta Tenholassa 9.5.2009. Kokouksessa käsiteltiin valmisteilla olevan sukukirjan sisältöä ja
- suunniteltiin kirjan painatukseen ja markkinointiin liittyviä asioita.
- Materiaalia sukukirjaa varten on saatu jo koottua yli 17.500 henkilön osalta. Sivuja sukutauluihin on valmiina A4 koossa yli 1.000 sivun verran. Viimeisten sukutaulujen tarkastustyö on meneillään ja sen arvioidaan valmistuvan syyskuun loppuun mennessä.
- Tämän lisäksi sukukirjaan on tarkoitus tehdä tekstiosuutta ja kirjaan sisällytetään kuvia ja muuta aineistoa, joita niitäkin on saatu koottua jo varsin hyvin. Lisäaineistoa on vielä mahdollista toimittaa kesän aikana Asko Ruuskaselle, jonka yhteystiedot on mainittu lehden etusivulla olevassa pääkirjoituksessa.

UUSI PALSTA

Sukuseuran lehteen on avattu uusi palsta, johon toivotaan lasten ja nuorten kirjoituksia ja piirustuksia. Palstan avaajana toimii Ilari Ruuskanen Rantasalmelta. Aineistoa palstalle voi toimittaa Markku Ruuskaselle, osoite Vaaratie 4, 05200 Rajamäki, email: markkuj.ruuskanen (at) kolumbus.fi

TALVISOTATEEMA

Ensi marraskuussa tulee kuluneeksi 70 vuotta talvisodan alkamisesta. Siihen liittyen tässä lehdessä on useampia sotahistoriallisia juttuja. Seuraavassa syksyllä ilmestyvässä numerossa kerromme enemmän sukukokouksesta ja kirjaprojektin etenemisestä.

Kitelän suurmotti ja Petäjäsaaren taistelu

Impilahden Kitelän kylä Laatokan Karjalassa oli Impilahden Ruuskasten asuinsijana 1700-luvulta viime sotiin asti. Koko Suomelle kylän nimi tuli tutuksi talvisodan mottitaisteluiden aikana, kun kylän mukaan nimettiin alueella muodostunut taisteluasetelma, jossa venäläisiä jäi suomalaisten piirittämäksi suuri joukko.

Talvisodan päänäyttämöksi muodostui Karjalan Kannas, jonne molemmat maat olivat keskittäneet pääosan sotavoimastaan. Toiseksi tärkein rintamasuunta oli Laatokan ja Suojärven välinen alue, jossa molemmilla mailla oli toiseksi eniten sotajoukkoja. Myös Suojärven ja Jäämeren välisellä pitkällä rintamaosalla tapahtui useita venäläisten hyökkäyksiä. Vihollisen hyökkäykset pysäytettiin joulukuun 1939 aikana kaikissa suunnissa.

Laatokan ja Ilomantsin välisellä alueella oli Neljäs armeijakunta komentajanaan joulukuusta 1939 alkaen Woldemar Hägglund. Armeijakuntaan kuului kaksi kenttäarmeijan divisioonaa ja pienehköjä suojajoukkoja. Vihollisen hyökkäyksen pysäyttäminen Kollaalla loi edellytykset armeijakunnan muille sotatoimille. Venäläisillä Laatokan pohjoispuolella hyökkäsi 8. armeija komentajanaan Ivan N. Habarov. Armeijan tehtävänä oli tuhota Sortavalan alueen suomalaisjoukot ja saavuttaa noin kymmenessä päivässä Sortavalan-Joensuun tasa. Sen jälkeen armeijan tarkoituksena oli hyökätä Kannaksen alueen puolustajien selustaan ja edelleen Mikkeliin ja Kuopioon saakka.

Laatokan tuntumassa venäläisillä hyökkäsi 168. Jalkaväkidivisioona Salmin-Pitkärannan-Kitilän suunnassa. Käsänälän-Lemetin suunnassa hyökkäsi 18. Jalkaväkidivisioona. Suomalaiset pyrkivät varsinaisiin vihollisen tuhoamistaisteluihin Kitilän-Lemetin suunnilla, jonne muodostuikin vihollisen painopiste.

Suomalaisten 13. Divisioona vetäytyi Kitelän-Ruokojärven-Syskyjärven tasalle joulukuun 8. päivänä. Venäläisten 18. divisioona saavutti Pitkärannan-Kitilän suunnassa hyökänneen 168. divisioonan 11.12. saavutettuaan Lemetin alueen. Näiden joukkojen vahvuus venäläisillä oli 29 521 miestä. Suomalaiset aloittivat vastahyökkäyksen 10.12. Lemetin tien suunnassa edenneet venäläiset piti pysäyttää ja Laatokan rantatien suunnassa edenneet viholliset oli tarkoitus pakottaa vetäytymään. Kohdattuaan kovaa vastarintaa suomalaisten hyökkäys jouduttiin keskeyttämään 13.12. illalla.

Suomalaiset jatkoivat vastahyökkäyksiään Ruhtinaanmäen alueella 17.12. samalla kun venäläiset jatkoivat hyökkäyksiään Ruokojärvellä ja Syskyjärvellä. Venäläiset siirtyivät puolustukseen 19.12. odottamaan lisäjoukkoja. Suomalaiset katkaisivat Käsänälän ja Lemetin välisen tien 27.12. ennen lisäjoukkojen saapumista, minkä jälkeen alueella alkoivat talvisodan loppuun kestäneet mottitaistelut.

Suomalaisten 13. divisioona hyökkäsi 29.12. Ruhtinaanmäkeen ja hyökkäyksiä jatkettiin niin, että tammikuun 6. päivänä Lemetin alueella muodostui suurmotti, johon jäi m. 18. divisioonan esikunta ja noin 2200 miestä. Suomalaisten neljäs armeijakunta jatkoi hyökkäyksiään Koirinojan alueelle, joka saavutettiin 10.1. illalla. Tämä hyökkäys katkaisi Kitilän alueen vihollisjoukkojen 168. divisioonan ainoan tien selustaan. Mottitaistelut tällä alueella jatkuivat talvisodan loppuun asti. 168. divisioonan taisteluvahvuus 1.1.1940 oli 13 267 miestä. Tammikuun 12. päivä tilaston mukaan divisioonalla oli käytössään kuusi jalkaväkipataljoonaa, 169 konekivääriä, 345 pikakivääriä, 35 panssarintorjuntatykkiä, 38 tykkiä, 16 haupitsia ja 12 kranaatinheitintä sekä 21 panssarivaunua.

Suomalaiset lähettivät pikakiväärein varustettuja taistelujoukkoja Laatokan saariin Koirinojan eteläpuolella. Tavoitteena oli estää vihollisen motitettujen joukkojen vetäytyminen jääntyneen

Laatokan kautta etelään. Petäjäsaaren saavuttiin 15.1. ja joukot ottivat haltuunsa myös Vuoratsun, Putkisaaren ja Maksimansaaren.

Lemetin ja Uomaan välille syntyi suomalaisten saarrostustoimien ansiosta neljä mottia, joita vallattiin helmikuun aikana. Lemetin alueella syntyi suurimmat motit, Lemetin itäinen ja läntinen motti sekä rykmentinmotti Lemetin tienhaaran eteläpuolelle. Kitilän suurmotti piti kuitenkin pintansa. Venäläisten 18. jalkaväkidivisioonan tilastoi talvisodan päättymisen jälkeen tappioikseen 8 754 miestä, mikä oli talvisodan suurimmat neuvostoliittolaisen divisioonan tappiot.

Venäläiset huolsivat Kitilän suurmottia ilmaitse sekä Laatokan jäätietä myöden. Laatokan saarissa olleet suomalaisjoukot tulittivat tätä liikennettä ja tietä kutsuttiin tämän takia kuolemantiksi. Venäläisten 8. armeijakunta yritti valloittaa Laatokan saaria helmikuun aikana siinä kuitenkaan onnistumatta. Venäläisten puolelta saaristotaisteluihin osallistui 7000 miestä. Venäläisten hyökkäys alkoi 6.3. kahden tunnin tulivalmistelulla. Paimionsaari vallattiin aamupäivän aikana ja suomalaiset siirtyivät Vuoratsuun.

Venäläiset hyökkäsivät Petäjäsaareen 6.3. klo 10.30 alkaen ja venäläiset valtasivat saaren klo 17.00 mennessä. Suomalaisten vastarinnan lisäksi valtausta hidastivat omien lentokoneiden hyökkäysiskut hyökkäysjoukkoja vastaan. Venäläiset valtasivat Maksimansaaren iltayhdeksän mennessä. Vihollinen oli menettänyt Petäjäsaareen helmikuussa tekemissään hyökkäyksissä 80 % sotilaistaan. Saarten valtauksen jälkeen venäläiset pystyivät avaamaan huoltotien Kitilän suurmottiin. Vuoratsun venäläiset valtasivat 10.3. Suomalaiset vetäytyivät 11.3. Koivusillan ja Nietjärven väliselle tasalle ja taisteluja käytiin tällä tasalla 13.3. rauhansopimukseen saakka. Venäläiset ilmoittivat talvisodan jälkeen 168. Jalkaväkidivisioonan tappioiksi 5 493 miestä. Suomalaisten tappioiksi arvioitiin 500 miestä näissä taisteluissa.

Talvisodan joukkoja muodostettaessa usein samalta paikkakunnalta olleet miehet sijoitettiin samaan joukko-osastoon. Rantasalmen alueen miehiä oli paljon siinä joukko-osastossa, joka taisteli Koirinojalla Laatokan saarissa. Saaria puolustaneen pataljoonan (II/JR64) johtaja oli kapteeni Johan Jauhainen. Rantasalmelaiset kuuluivat III/JR 35:en.

Neljännän armeijakunnan komentopaikalta Suistamolta annettu käsky Laatokan saariston puolustuksesta vastanneille oli: "Petäjäsaaresta ei lähdetä. Siellä taistellaan viimeiseen mieheen". Sen miehet tekivätkin ja rantasalmelaisia kaatui 58 miestä kahdeksan tunnin aikana Petäjäsaaren taistelussa. Kaikkiaan Rantasalmen miehiä kaatui 113, suurin osa Laatokan saarilla.

Petäjäsaaressa kaatui 15.2.1940 muiden muassa Rantasalmella 1911 syntynyt maanviljelijänpoika Tuure Ruuskanen, jonka sotilasarvo oli alikersantti joukko-osastossa JR 35/Ryhmä Tähtinen.

Lähteet:

Sodan taisteluja 1; Talvisota; WG Porvoo 2005; Rantasalmen lehti 15.3.2006 ja Sota-arkiston tiedot Suomen sodissa 1939-1945 menehtyneistä suomalaisista.

Markku Ruuskanen

Olli-Pekka Ruuskanen kehittää Ugandan vakuutusmarkkinoita

(Finanssialan Keskusliiton internetsivuilta)

Itä-Afrikassa sijaitseva Uganda on yksi maailman köyhimmistä valtioista. Ugandassa on myös yksi maailman kehittymättömimmistä vakuutusmarkkinoista. Kolmenkymmenen miljoonan ihmisen valtiossa vakuutusmaksutuloa kertyi viime vuonna vain noin 40 miljoonaa euroa. Suomen 15 miljardin euron vakuutusmarkkinoihin verrattuna luku tuntuu pieneltä.

Ugandassa on kuitenkin toiminut jo vuodesta 1965 paikallinen vakuutusyhtiöiden keskusliitto, Uganda Insurers Association, jonka toimitusjohtajana on kuukauden verran työskennellyt suomalainen Olli-Pekka Ruuskanen. Hän on entuudestaan tuttu Suomen vakuutusala ja talouselämää seuranneille. Ruuskanen on työskennellyt muun muassa Finanssialan Keskusliiton sulautuneen Vakuutusyhtiöiden Keskusliiton tutkimusjohtajana sekä Elinkeinoelämän tutkimuslaitoksen ETLA:n tutkijana, jossa tehtävässä hän myös osin edelleen jatkaa.

Uganda on Olli-Pekka Ruuskaselle jo entuudestaan tuttu. Hän asuu siellä perheensä kanssa toista kertaa. Kolmilapsisen suomalaisperheen tie vei Afrikkaan itse asiassa Johanna-vaimon työn vuoksi. Hän toimii Ugandassa Nokia-Siemens Networks in maajohtajana.

- Kun tulimme Ugandaan toistamiseen, mietin, että olisi mukavaa tehdä ETLA:n tutkijatoimen ohella jotain paikallista työtä. Suunnittelin joko opetusta tai konsultointia ja olin näissä merkeissä yhteydessä myös Ugandan vakuutusyhtiöiden keskusliittoon. Kävi ilmi, että liiton toimitusjohtaja oli juuri eläköitymässä ja minua kehoitettiin hakemaan vapautuvaa paikkaa. Tulin sitten valituksi kaikkiaan 15 hakijan joukosta, kuvailee Ruuskanen tietään liiton uudeksi vetäjäksi.

Olli-Pekka Ruuskanen kertoo, että Ugandassa vakuutusmarkkinat koskettavat 5 - 10 prosenttia väestöstä. Vain suurimmissa kaupungeissa rahatalouden piirissä elävillä ihmisillä on vakuutuksia. Maan pääelinkeino on maanviljely ja sen parissa elää 80 prosenttia työvoimasta. Vakuutusmaksutulosta 95 prosenttia kertyy vahinkovakuutuksesta ja vain viisi prosenttia henkivakuutuksesta. Elinajan odote Ugandassa on 46 vuotta.

Vahinkovakuutuksen maksutulosta lähes puolet kertyy lakisääteisestä liikennevakuutuksesta. Ruuskasen mukaan ongelmana on se, että noin puolet autoilijoista ajaa pakollisuudesta huolimatta ilman vakuutusta. Maassa toimii myös lakisääteinen työtaturmavakuutusjärjestelmä, mutta käytännössä yritykset eivät ota vakuutusta, sillä suurin osa työvoimasta työskentelee harmaan talouden piirissä. Asiaa on lisäksi lähes mahdoton valvoa.

- Vakuutusyhtiöt ovat kehittäneet uusia köyhille, kehitysmaan ihmisille suunnattuja helppoja ja halpoja vakuutuksia ns. mikrovakuutuksia. Tällaisia ovat esimerkiksi hautajaisvakuutus ja lapselle otettu koulutusvakuutus vanhempien kuoleman varalta, kertoo Ruuskanen. Yhtiöt odottavat maksutulon kasvavan näiden tuotteiden avulla.

Pankki- ja rahoitusmarkkinat toimiviksi

Ugandassa toimii 21 vakuutusyhtiötä, joista suurimmat ovat isojen kansainvälisten vakuuttajien tytäryhtiöitä. Neljännes markkinoista on AIG Ugandalla. Seuraavina tulevat Jubilee, joka tekee yhteistyötä brittiläisen Royal Sun Alliancen kanssa sekä UA, United Assurance, jonka taustalla on ranskalainen Axa.

Ugandalaisomisteisia vakuutusyhtiöitä maassa on seitsemän. Vanhin niistä on vuonna 1949 perustettu East African Underwriters. Ruuskanen kertoo, että Ugandassa toimivien vakuutusyhtiöiden vastuunkantokyky on heikko. Siksi suurin osa riskeistä jälleenvakuutetaan. Neljäkymmenen miljoonan euron maksutulosta omaan maahan jää vain 40 prosenttia. - Pitää muistaa, että Idi Aminin ja Milton Oboten hallintojen jälkeen 1986, maan talouselämässä jouduttiin lähtemään liikkeelle suunnilleen nollassa. Nyt maan talous kasvaa noin kuuden prosentin vuosivauhtia, Ruuskanen toteaa. Rahatalous ei Ugandassa ole vielä levinnyt laajalle eivätkä rahoitusmarkkinat toimi kovin hyvin. Vain noin 500 000 ihmisellä on pankkitili.

7. Vakuutusalan tilastointi kuntoon Uudessa tehtävässään Olli-Pekka Ruuskasella riittää työsarkaa. Kuuden työntekijän keskusliitossa alkaa mm. tilastoyhteistyön kehittäminen. Myös liiton omien www-sivujen suunnittelu käynnistyy. - Lisäksi alan koulutusta on lisättävä. Ugandan vakuutusallalla työskentelee noin tuhat henkilöä, joista 35:llä on vakuutusalan perustutkinto. Aktuaareja maassa on kolme. Mietimme myös, miten yleinen vakuutustiedotus ja erilaiset kampanjat voitaisiin organisoida. Myös jälleenvakuutusopimusten neuvottelua pitäisi kehittää. - Uskon, että tulevaisuudessa ulkomaisia yhtiöitä tulee markkinoille lisää. Erityisesti intialaiset, kiinalaiset ja arabit näkevät Afrikan tulevaisuuden sijoituskohteena, länsimaat eivät niinkään, Ruuskanen kertoo. Marjo Lapatto Finanssialan Keskusliiton internet-sivuilta 04.07.2007

Valokuvassa UIA:n toimitusjohtaja Olli-Pekka Ruuskanen ja puheenjohtaja Solomon Rubondo vuosikokouksessa

Enneuniko?

Unista ja unien selityksistä on ollut puhetta kautta koko ihmisen tietojaan jälkeensä jättämän tunnetun historian. Määrätynlaiset unet merkitsevät näkijälleen, suvulleen tai kansalleen jotakin. Yksi tunnetuista unien selittäjistä on Raamatusta tuttu Joosef. Isäni veli, setäni Lassi-Pekka Ruuskanen lienee ennen talvisotaan lähtöä nähnyt myös jonkinlaisen enneunen. Millainen uni on mahdollisesti saattanut olla, sitä Lassi-Pekka ei liene kertonut kenellekään. Ainakaan korviini tästä ei ole kantautunut minkäänlaista vihiä. Enneunesta uskon olleen kysymyksen Lassi-Pekan kohdalla, kun

hän kokoontumispaikalla talvi-sotaan lähtiessä oli pyytänyt tuttavaansa toimittamaan kaupantekorahoja äidilleen, sillä "olen so-taan lähdössä ja tiedän, etten tule takaisin." Kotona hänellä itsellä ei enää ollut mahdollista käydä. Tätini mies, Kalervo Savolainen pyynnöstäni kirjoitti asian paperille säilytettäväksi jälkipolville.

Ruuskasen sukuun kohdistuvia muistitietoja Kalervo Savolaiselta. 1939 talvi-sodan syyskesästä, - kun Suomi joutui kutsumaan taistelu ja työkuntoiset miehensä linnoitustöihin itänaapurin rajoille.

Suomen itänaapurilla oli teroitettut sota-aseet, ja *voimainsa* tunnossa uhkui propakanta-*pelkoa* ; että Suomalaiset hyökkää Neuvostoliittoon ja tullaavat jalkoihinsa heidät. - Siinäpä oli asiaa vaatia Suomelta Karjalannasta ja Petsamoa, joka oli tunnettu arvokkaasta nikkelimalmistaan.

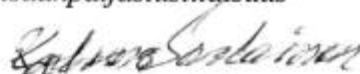
Suomen silloiset hallitsijat eivät olleet siitä tietävinäänkään, että itänaapuri yks` kaks` muuttuisi "ryssäksi" Suomalaisten naapurina. Kansalaiset suomessa tunsivat kuitenkin sisäistä - *pelkoa* tietäen kokemuksestaan itänaapurin ; ettei siihen voi luottaa.

Suomi kutsui taistelukuntoiset miehensä ylimääräiseen kertausharjoitukseen. Maaseudun kylien miehet kokoontuivat maanteiden varsi -taloihin varustuksinaan (kokardi) lippahatussaan, vain pienellä määrällä miehiä oli silloisen suojeluskunnan käyttämät sotilasvarusteet.

- Talvisodan kynnyksellä armeijamme puolustusaseistus oli mitättömän
- vähäinen, - mutta nämä maalaiskylien **työn karaisemat** miehet kokardi lippahatussaan oli luja maanpuolustus-tahto varustuksenaan : " kodin uskonnon ja isänmaan puolesta " :

Siilinjärven Kaaraslahden miehet, armeijan kutsun saaneena. Olivat kokoontuneet taloihin Hannonmäkeen ja Myllymäille. Myllymäille olivat menneet myös Ruuskalan talon *neljä* veljestä: Paavo, Klaes, Kaarlo ja nuorin veli Lassi-Pekka.

- Myllymäki oli enoni Juho Rissasen talo (myllymäen Junnun), enoni tytär os. Anni Rissanen / Julkunen kertoi minulle usein vielä pari viikkoa ennen kuolemaansa Harjulansairaalassa.
- "Kun miehet lähtivät sotaan. Heidänkin isotupa Myllymäillä oli täynnä lähtijöitä. "Ruuskalan Lassi-pekka kutsui minut ulkoeteiseen, jossa esitti asiansa : - Olen sotaan lähdössä ja *tiedän* etten tule takaisin. Lassi-pekka nosti taskustaan paketin ja sanoi : Vie tämä Äidilleni . Tässä on hinta ja kauppakirjat -myin osuuteni Ruuskalasta".
 - Anni kertoi. " Tämä on niin suuri luottamuskysymys ; etten sitä voi yksin tehdä, ja hain isäni kolmanneksi - toimitimme sitten paketin Lassi-pekan äidille kun pojat lähtivät sotaan."
- Niin myös tämä em; ja monet muut kipeimmät kohdat; sodan seuraukset: Oli jo *enne-tietoina* sotilaille kohtalostaan jotka koituneet todeksi.
- Liite-tieto Lassi-Pekan sodassa (häviämialueen) *patsaanpaljastustilaisuus* Pitkäsärännassa 26 - 27. 6. 2000

Kuopiossa 3.5.2008 Kalervo Savolainen

Samaan enneunen viittaa myös Lassi-Pekan 3.12.1939 siellä jossakin teltassa kirjoittama, kotiin lähetetty kirje, jossa hän kahteen kertaan kirjoittaa tuntelevynsä numeron, "... jos käy niin, että oma suu ei jaksa sanoa." Seuraavassa ote nelisivuisen kirjeen viimeiseltä sivulta Lassi-Pekan 3.12.1939 siellä jossakin teltassa kirjoittamasta kirjeestä. Lassi-Pekka kaatui neljän päivän kuluttua kirjeen kirjoittamisen jälkeen Uomaalla 7.12.1939. Ruumis jäänyt kentälle tai tuhoutunut.

Vieta janan tähän ki-
fesson oman tuntelevyn
numeron ~~763791~~ jonka perus-
teella mies tunnetaan jos ei
oma suu jaksa sanoa
~~763791~~
Ties tällä numerolla loy-
tyy jos niin käy? 763791
Tervehtien
Lassi
3.12.39
Terveiset veli pojilta

Lassi-Pekka Ruuskasen sankarihauta on Siilinjärven sankarihautausmaalla.

Setäni sankarimuistoa kunnioittaen
Asko Ruuskanen

10. MUISTOJANI TALVISODAN AJALTA

Olin täyttänyt 12 vuotta pari viikkoa ennen Talvisodan syttymistä. Kotini oli Viipurissa, jossa olin myös aikoinaan syntynyt.

Olin "harjoitellut" evakkoon lähtöä jo syksyllä 1939. Viipurissa koulut keskeyttivät toimintansa YH:n alkaessa. Olin silloin Viipurin Uuden Yhteiskoulun toisella luokalla. Vanhempani lähettivät minut kotiapulaisemme ja kahden serkkuni kanssa mummolaan Rantasalmelle. Muistan hyvin tuon Aleksis Kiven päivän 10.10. kun matkasimme ns. härkävaunussa syyspimeällä. Vaunu oli täynnä muitakin menijöitä ja lämpöä saimme vaunussa olevasta kamiinasta. Kotiapulaisemme jäi Savonlinnaan ja me serkkuset jatkoimme matkaa Kolkontaipaleen pysäkille, josta ukki haki meidät hevosella 15 kilometrin päässä sijaitsevaan mummolaan. Mummolassa olin kuukauden verran. Sitten tuli viesti kotoa, että koulut jatkavat toimintaansa ja niinpä palasin takaisin kotiin ja koulunkäynti jatkui.

30.11. olimme aloittaneet koulupäivän normaalisti klo 8. Olimme olleet välitunnilla ja palanneet luokkaan, kun hälytyssireenit alkoivat soida. Meille oli kerrottu, että koehälytyksiä saattaa tulla ja kuinka meidän sitten on meneteltävä. Niinpä uskoimme, että tällainen koehälytys oli alkamassa ja riensimme iloisin mielin ulos - normaalikoululaisten tapaan oli kivaa, että koulutunti keskeytyi. Matka ns. väestösuojaan oli useita satoja metrejä, jotka kirmasimme suu hymyssä. Kun olimme päässeet suojaan, alkoivat pommit tipahdella kaupunkiin ja oma ilmatorjuntamme ampuu. Kyllähän siinä suiden hymyt nopeasti hävisivät ja pelko valtasi mielen. Kaipa meille myös siellä kerrottiin, että sota oli syttynyt. Muistan vain, kuinka huoli tuli siitä, missä vanhempani ovat ja miten pääsen kotiin. Vaara ohi-merkki tuli aikanaan ja pääsimme lähtemään. Kotona vanhempani odottivat huolestuneina - hehän eivät tienneet, mistä lähteä etsimään. Isääni ei oltu vielä kutsuttu palvelukseen, hän oli yli 40-vuotias.

Perheeni päätti, että lähdemme äitini kanssa uudelleen mummolaan ja viemme samalla ne kaksi serkkuani, jotka olivat jo olleet siellä kanssani. Naapurissamme oleva majuri pyysi, että voisimme viedä hänen vaimonsa ja poikansa samassa autossa Savonlinnaan. Niinpä autoon, joka oli 4:lle hengelle rekisteröity Opel Olympia, ahtautui kuljettajaisäni lisäksi kaksi aikuista ja neljä lasta, joista minä taisin olla nuorin. Eipä siihen enää tavaraa mahtunut! Lähdimme yöllä joulukuun 1. päivänä kohti Savonlinnaa. Oli satanut lunta ja tiet olivat erittäin liukkaat. Eikä silloin teitä suolattu eikä hiekoitettu eikä autoissa ollut mitään erikoisia talvirenkaita. Pääsimme kuitenkin onnellisesti perille. Isäni palasi välittömästi takaisin Viipuriin.

Talvi oli ankara, paljon lunta ja pakkasta. Meitä nuoria se ei pahemmin haitannut. Päivät kuluivat useimmiten mäenlaskussa tai lumilinnoja kaivaessa. Olin ainut tyttö porukassa ja systeemi oli se, että yhtä mäkeä - ja niitähän Savossa riittää - laskettiin niin kauan, että minä pysyin pystyssä, sitten vaihdettiin toiseen mäkeen. Joku pojista sai suksensa poikki, minulta onneksi säästyivät. Tehtiinhän jotain hyödyllistäkin. Tunteettoman sotilaan paketit olivat kotirintamalaisten huolena ja minäkin kudoin mm. polvenlämmittäjiä, vaikken mikään käsityötaituri ollutkaan. Niihin saatiin omasta takaa lankaa, kun mummolla oli jokunen lammas ja hän oli taitava villan

kehrääjä.

11.

Isäni oli joutunut reserviläisenä sotatoimiin toimien Viipurissa ja myöhemmin Tienhaarassa. Hänen oli määrä päästä lomalle jouluna ja odotinkin häntä innokkaasti. Muistan, kuinka istuin koko joulupäivän ikkunan ääressä katsoen polulle, jota pitkin hänen piti tulla. Odotus oli niin täysipainoista, että sain kuumeen, joka onneksi katosi, kun isä Tapaninpäivänä sitten saapui. Meitä lapsia varten oli yritetty saada aikaan jonkinlaista joulutunnelmaa. Olihan meillä kinkkua ja lanttulaatikkoa, joululahjoja ei pahemmin ollut. Vaikea niitä olisi ollut hankkiakin, kun lähin kyläkauppa oli noin 5 kilometrin päässä ja sen valikoimat olivat normaalioloissakin varsin vaatimattomat. Serkkuni muistaa, että äitini sai sieltä kuitenkin sinappijauhetta, joten kinkun maustamiseksi saimme kotitekoista sinappia.

Huoli sodasta ja isästä tietysti kuitenkin säilyi. Mummola oli vanha torppa, jossa ei ollut sähköä, ei radiota, puhelimesta puhumattakaan. Niinpä kävin iltaisin serkkujeni kanssa naapurissa vajaan kilometrin päässä kuuntelemassa iltauutiset ja niiden tietojen kanssa sitten tulimme takaisin mökille. Meidän tehtäväksemme jäi myös tuoda tieto sodan loppumisesta ja Viipurin menetyksestä. Sinne jäi kotimme ja perheemme liikeyritys, tunne oli tyrmistyttävä ja vaikea uskoa. Mihin nyt menemme, mitä nyt teemme.

Kun isä sitten huhtikuussa pääsi luoksemme hakemaan meidät Myllykoskelle, jonne hänen yksikkönsä oli siirretty, olivat tavaramme helposti mukana vietävät. Eihän meillä ollut esimerkiksi edes mitään ruokailuvälineitä, ei vuodevaatteita huonekaluista puhumattakaan. Helmikuun lopulla isälläni oli ollut tarkoitus hakea korjaamoltamme henkilöautomme ja viedä sillä joitakin tavaroita kotoa turvallisempaan paikkaan. Henkilöauto oli kuitenkin kadonnut - armeijan käyttöön, kuten myöhemmin selvisi, ja niinpä tavarat pysyivät kotona. Myllykoskelta isä oli saanut vuokratuksi jonkun ullakkohuoneen, jossa oli joitakin huonekaluja. Perheelle ostettiin jokaista varten yksi syvälautanen - sehän sopi kaikille ruokalajeille, yhdet veitset, haarukat ja lusikat, samoin juomalasit sekä yksi kattila ja taisi olla vielä paistinpannukin. Siitä se elämä kuitenkin jatkui Helsingin kautta takaisin Viipuriin 1942. Mutta sehän on taas eri juttu.

Talvisotaa ja sen seurauksia meille evakoille muistellessa tulee väistämättä mieleen nykyinen tilanne mm. Kosovossa. Eipä meille herunut ulkomaan apua, ei YK:lta tai muilta järjestöiltä. Selvisimme omin voimin ja omien kansalaistemme avulla. Sitä ei pitäisi koskaan unohtaa.

Tyttö Viipurista

SUKUSEURAN HALLITUS

Kirjatoimikuntaan kuuluvat merkitty tähdellä (*)

Puheenjohtaja Asko Ruuskanen*

Kuopio Eläkeläinen, ylikonstaapeli Nilsiä
Kaaraslahden sukuhaaraa Viljelijäntie 16,
70260 Kuopio Email:
asko.ruuskanen(at)kolumbus.fi p. 0500-
759250

Seppo Ruuskanen,

Heinola Eläkeläinen, henkilöstöpäällikkö
Nilsiä-Käkisalmen sukuhaaraa Hoilonkatu 6,
18150 Heinola p. 0400- 770323

Reino Ruuskanen,

Järvenpää Sorvaaja, Metso Oyj Rantasalmen
Hiismäen sukuhaaraa Kuuselankatu 31,
Järvenpää p. 041-4601088

Lea Kokko*

Eläkeläinen, taloussihteeri Ristikkokatu 3 B
19, 00580 Helsinki Maaningan Haatalan
sukuhaaraa email: leakokk1(at)welho.com p.
050-5945230

Jorma Ruuska

Konduktööri, Kaukolan sukuhaaraa Kylväjäntie
43, 33340 Tampere

Markku Ruuskanen*

Säästöpankkien tarkastaja Sukuseuran
sihteeri Rantasalmen Hiismäen sukuhaaraa Vaaratie
4, 05200 Rajamäki Email:
markkuj.ruuskanen(at)kolumbus.fi p. 050-
5729534

Uudet jäsenet:

Anja Gustafsson*

Eläkeläinen, ylitarkastaja Matti Matinpoika
Ruuskasen sukuhaaraa Koskentie 754, 25560
Koski as. p. 040-5842765:sähköpostiosoite
anja.gustafsson(at)luukku.com

Vesa Ruuska

Kiuruveden sukuhaaraa Porttikuja 6 E 143, 00940
Helsinki

Sanna Ruuskanen

Nilsiä sukuhaaraa Makasiininkatu 16 A 28,
00230 Tampere p. 044-3262666. Email:
nasu_(at)hotmail.com